

За сонцем хмаронька пливе (скорочено)

Тарас Шевченко

За сонцем хмаронька пливе,
Червоні поли розстилає
І сонце спатоньки зове
У синє море: покриває
Рожевою пеленою.
Мов мати дитину.
Очам любо. Годиночку,
Малую годину
Ніби серце одпочине,
З Богом заговорить...
А туман, неначе ворог,
Закриває море
І хмароньку рожевую,
І тьму за собою
Розстилає туман сивий,
І тьмою німою
Оповие тобі душу,
Й не знаєш, де дітись,
І ждеш його, того світу,
Мов матері діти.

Критика, коментарі до твору, пояснення (стисло):

Прекрасна пейзажна картина розгортається перед нами у вірші Т. Шевченка "За сонцем хмаронька пливе..." Побудований цей твір на казкових, легендарних мотивах, за якими сонце йде спати за море, а вкривають його, як мати дитину, хмарки. Але життя складне. Є в ньому зло, неприємності. Про це нагадує туман, що "неначе ворог". Сонце — уособлення тепла, світла й радості, туман же, навпаки, темряви, небезпеки. Та людина має завжди вірити, що сонце зійде, прожене пільму, обігріє, як мати дитину.